

# יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

ענין א' תמוז הוא מלכתחילה אריבער.  
כי בתחלה חשבו שהענין דג' תמוז הוא  
ענין הפכי, ירידה בהגלות, ואח"כ התברר  
שזה הי' אתחלתא דגאולה

ראה עמוד 11

ערב שבת קודש פ' קורח (באה"ק: חוקת), ד' תמוז  
הי' תהא שנת סגולות גדולות

תעג

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש  
לכ"ק אדמו"ר שליט"א  
מלך המשיח

לעילוי נשמת

ר' מיכל ב"ר שמואל ע"ה דויטש  
נפטר ביום ט' סיון ה'תשל"ב  
ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת **בלומא גוטא** בת **נעכא** תחי'  
לרגל יום ההולדת שלה ביום א' דחג השבועות  
לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת  
גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

נדפס ע"י **בתם וחתנם**

מרת **אסתר** ובעלה הרה"ת ר' **יעקב מיכאל הלוי** שיחיו **גינזבורג**

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

# ג' המצוות שניתנו לנשי ישראל

בקשר עם השיחה שהובאה במדור "בזכות נשים צדקניות", אנו מביאים צילום (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים בשיחת ש"פ וישב ה'תשמ"ג - אודות הקדמת מצוות נר שבת לטהרת המשפחה

(קטע השיחה המדובר נדפס ב'התוועדות' תשמ"ג ח"ב ע' 701)

בהשיחה דשבה העברה נתבאר שמהג' עניינים שנחננו במיוחד לנשי ישראל, נש"ק וזו"ס, כשרות האכו"ש (חלה) וטהרת המשפחה (נדה), פתחילים מנש"ק, שהרי כן ח"י בסדר זמנים - שאצל חוה ה' בתחלה נר שבת ואח"כ סהרה המשפחה (נדה), כי דם טמא (הקשור עם "דקו של עולם") בא דוקא אחרי החטא (כי לפני החטא ח"י דמה סהר), ואילו נר שבת (הקשור עם "נרו של עולם") ה' כבר קודם חטא. ונתבאר הסעם לזה בפסוקים העניינים, כי בכדי ללמוד הלכות נדה וכן בכדי שיהי' בדיקה בפועל כו', שזה דוקא בלילה (מפני צניעות) - צריכים לאור הנר (בכדי לראות).

לא הפסנו:

הענין דדמו של עולם ונרו של עולם שכנגדם באו איסור נדה ונר שבת - חובא בירושלמי שבת פ"ג ה"ו, וז"ל: "אדה"ר דמו של עולם. וגרסה לו חוה פיתה לפיכך מסרו מצות נדה לאשה. אדה"ר חלה א סהרה לעולם. וגרמו לו חוה פיתה, לפיכך מסרו מצות חלה לאשה. אדה"ר נרו של עולם. וגרמו לו חוה פיתה, לפיכך מסרו מצות הנר לאשה." וכ"ה בכ"פ - בשינויים (תחומ' ר"פ נה. פ' ספגורע. ב"ר פי"ז, ה. יל"ש בראשי' המז נב).

ומזה מוכן שכל הב' עניינים נדה חלה ונר שבת (וליהי' חסידה חוה-דמו חלה ונר שבת - כבמסנה שבה עם) באו אחרי (מפני) החטא.

ואולי הכוונה:

## להלן פענוח המענה:

כ"ק אד"ש מה"מ הקיף את התיבות "מסרו מצות נדה לאשה" בג' מקומות שנכתבו, ועל ידי התיבה "באו" שכתב המניח פעמיים סימן את תמיהתו, וכתב בסמוך בכתי"ק: **מודגש וג"פ** - והוא [המניח] **משנה ובלבד להקשות!**

בימין העמוד כתב כ"ק אד"ש מה"מ: גם **הציוני על נדה ה' לפני החטא** (שבאם יהי' כו' - כפי' הרמב"ם . . [המקור המדויק חסר בצילום שלפנינו]).

## 3 דבר מלכות

לעשות נדר על דעת רבים שהקב"ה יביא את הגאולה / משיחת ש"פ קרח ה'תשמ"ט

## 7 זמן הגאולה

מהו הלימוד החיובי מקרח / פרשת השבוע באור הגאולה

## 11 ניצוצות של משיח

ג' תמוז ענינו לכתחילה אריבער / קטעים ופתגמים קצרים בעניני גאולה ומשיח

## 12 "בזכות נשים צדקניות"

האחריות הגדולה והענימה שרובצת על שכמן של נשי ובנות ישראל / תפקיד הנשים בהבאת הגאולה

## 14 וילחום מלחמת ה' - וינצח!

היו יכולים לחסוף בדרך הטבע אלפי פצועים ומאות קרבנות / שיחה בענין שלימות הארץ

## 15 כתי"ק - פרסום ראשון

ג' המצוות שניתנו לנשי ישראל / ממענה כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א לשאלת המניחים

### מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-267-1757

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני (חדש): yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

# לעשות נדר על דעת רבים שהקב"ה יביא את הגאולה

כאשר ה"נער ישראל" מכריז "עד מתי" מתוך צעקה אמיתית – הרי כטבע האב ועאכו"כ אבינו שבשמים – שמקיים את בקשתו ● ידוע הסיפור על גדול בישראל שאמר שבבואו למעלה יעשה רעש שהקב"ה יביא את הגאולה. אחרי הסתלקותו והגאולה עדיין לא באה – אמר גדול אחר, שנראה שנתנו לאותו גדול גילוי נעלה ביותר למעלה, אשר גרם לו "לשכוח" כביכול בנוגע להבטחתו ● יתכן שהעצה לזה היא, לעשות נדר על דעת רבים, אשר אז הרי הדין הוא ש"אין לו התרה בלא דעתם" ● קטעים משיחת ש"פ קרח, ה' תמוז ה'תשמ"ט – מוגה, תרגום מאידית

דין'1) – כך שדוקא במקום זה (בחצי כדור התחתון) יהי' (משנת ת"ש ולהבא, עד סוף זמן הגלות) מקור המעינות – מקור מים חיים – דהפצת המעינות חוצה, וממנה יוצאה אורה – **מלמטה למעלה** – לכל העולם כולו, גם העבודה דרבתינו נשיאינו שלפניו – שמחצי כדור העליון הגיע – **מלמעלה למטה** – בכל העולם.

וכפי שרואים בפשטות בעיני בשר – מראה באצבעו ואומר זה – שאע"פ שביאת

א. כשם שבעולמות בכלל נעשה דירה לו ית' דוקא בעוה"ז התחתון, ועי"ז נעשה עלי' בכל העולמות – כמו"כ הוא גם בעוה"ז עצמו, שהשלימות שבה נפעלת בחצי כדור התחתון (ששם לא הי' מ"ת), ועי"ז נעשה עלי' בכל העולם, גם בחצי כדור העליון.

וי"ל, שמכיון שהדור (דבעל הגאולה) אוחז בסוף העבודה בזמן הגלות, קרוב וקודם לגאולה, וישנו כבר ה"טעימה" בעיני הגאולה (כנ"ל\*) – לכן, סיבב הקב"ה את הסיבות שבעל הגאולה ילך ממקום אבותיו ויגיע לחצי כדור התחתון, ויקבע שם מקום דירתו ומקום עבודתו (בעשר שנים האחרונות שלו בעלמא

(\* ס"ד בהשיחה (התנועדות תשמ"ט ח"ג ס"ע 407 וא"לך).

1) גמר ושלימות עבודתו בעולם הזה, ועד להסתלקותו (בחצי כדור התחתון) – שאז נתגלו כל מעשיו ועבודתו ותורתו שעבד במשך ימי חייו, ועד שזה פועל ישועות בקרב הארץ (אגה"ק סכ"ח), למטה מטה.

# היו יכולים לחסוך בדרך הטבע אלפי פצועים ומאות קרבנות

כאשר מתחילים במלחמה ובהמשכה מהססים לכאן ולכאן ולא מסיימים את המלחמה לגמרי – הרי זה דומה לרופא שמתחיל לעשות ניתוח ומפסיק באמצע הניתוח: כבר התחילו במלחמה, ודם יהודי כבר נשפך (בדוגמת ניתוח כפשוטו, רחמנא-ליצלן), ואף-על-פי-כן מפסיקים באמצע, מבלי לסיים את הפעולה שעבורה יצאו למלחמה!

משאירים את החיילים במקום סכנה למשך זמן ארוך ביותר, מבלי לדעת מה יילד יום כו', ומצווים עליהם שלא להשתמש בכלי הנשק שברשותם אלא אם מתקיפים אותם – בה-שעה שישנו פסק-דין מפורש בשולחן-ערוך אורח-חיים ששכ"ט: "נכרים שצדו כו' יוצאים עליהם בכלי זין כו'!" וכמדובר כמה פעמים שהלכה זו היא ביחס לכל מקום ומקום, גם בחו"ל (ועל-אחת-כמה-וכמה כאשר מדובר אודות ענין הקשור עם בטחונם של היהודים הנמצאים בארץ הקודש, "ארץ אשר גו" תמיד עיני ה" אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה").

וכאמור – כל זה נעשה בהתאם לשיקולים פוליטיים, שלא להרגיז את הגוי וכיוצא-בזה, למרות שידעו שהדבר גורם לקרבנות נוספים, ונוסף לזה – ישנה גם "גושפנקא הלכתית" של אלו האומרים שזוהי "דעת תורה", רחמנא-ליצלן!

אין זו הפעם הראשונה שעושים טעות חמורה זו – להעדיף את דעת הפוליטיקאים על דעת אנשי הצבא המומחים בעיני בטחון – טעות זו נעשתה גם במלחמת יום-הכיפורים:

דעתם של כל אנשי הצבא – פה אחד – היתה שחייבים לערוך "גיוס" ולהתייצב עם כלי נשק כו' כדי להיות מוכנים מבעוד מועד להתקפה שעלולה לבוא. ואף-על-פי-כן, העדיפו את דעת הפוליטיקאים – שצריכים להראות לכל הגוים שעם ישראל הוא עם שרודף צדק ויושר, ולכן לא חושבים בכיוון של מלחמה כו'.

ומה היתה התוצאה בפועל ממש – **אלפי פצועים ומאות קרבנות**, רחמנא-ליצלן, שהיו יכולים **לחסוך** – בדרך הטבע – אם היו מתנהגים על-פי חוות-דעתם של אנשי הצבא, להתכונן למלחמה זו באופן המתאים!

וכמדובר כמה פעמים – למרות שזוהי טעות שנעשתה **כמה-וכמה פעמים** – במלחמת יוה"פ, במלחמת ששת הימים, במלחמת סיני (כאשר חזרו מתעלת סואץ) – **וכולם דאו** מה הם התוצאות של התנהגות בשיטה זו, אף-על-פי-כן, לא לומדים מאומה מטעויות העבר, וממשיכים להתנהג באותה שיטה, כפי שהתנהגו במלחמת "שלום הגליל"!

(משיחת ש"פ חיי שרה ה"תשמ"ג – בלתי מוגה)

בעל הגאולה בחצי כדור התחתון ה' גלות בתוך גלות (בערך לעיר ליובאוויטש כו') – הרי דוקא ע"י ביאתו וקביעת מקומו כאן, נתחזקה ונתרחבה ועד שלא בערך, עד באופן חדש, העבודה ד"ליובאוויטש", הפצת היהדות והפצת המעינות חוצה, כולל ובמיוחד באהבת ואחדות ישראל<sup>2</sup> (הפירוש (והעבודה) ד"ליובאוויטש"<sup>3</sup>), לגבי כפי שזה ה' ע"י רבותינו נשיאינו שלפניו בחצי כדור העליון (כולל גם בהעיר "ליובאוויטש"),

ובאופן כזה שדוקא ממקומו בחצי כדור התחתון מתפשטים המעינות חוצה, בכל העולם כולו, גם בחצי כדור העליון – "ופרצת" ימה וקדמה וצפונה ונגבה"<sup>5</sup> – בהרחבה יתירה מכפי שה' עד אז,

(2) ואף שאין אתנו יודע עד מה בגודל פעולות רבותינו נשיאינו, ובפרט בענין עיקרי דהפצת המעינות חוצה ואהבת ישראל וכו' – מ"מ, ההוספה בזה ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר בחצי כדור התחתון נראה בגלוי לעיני בשר בעיני מעשה בפועל, והרי המעשה הוא העיקר.

(3) ראה ספר הזכרונות ח"א ס"ע 17. ע' 55. ע' 342. ושם: ליובאוויטש איז געבויט אויף אהבה. ליובאוויטש איז דער צינור פון חסידי'שער אהבה און יידות.

(4) ולהעיר מפירוש החסידים (ונתקבל אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר) ש"פרצת" הוא גימטריא 770, מספר הבנין, ביהכ"ס וביהמ"ד ומקום דירתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר (מקומו הקבוע בחצי כדור התחתון).

ולהוסיף, ש-770 הוא במספר של שבע (כמה פעמים שבע; עשר פעמים שבעים ושבע; שבע בכפליים), המרמז על העבודה ד"בהעלותך את הנרות גו' **שבעת** הנרות (העבודה ד"פרצת ימה גו", דוגמת המנורה שממנה אורה יוצאה לכל העולם), להאיר את ה"נר ה' נשמת אדם" של כל א' מישראל, הנכלל בהשבעה סוגים של כל ישראל (לקו"ת ר"פ בהעלותך), באופן של אהבת ואחדות ישראל, ועל ידם – בכל העולם כולו, שנחלק לשבע דרגות (ז' מדות, שבעת ימי הבנין).

(5) יוצא כה, יד.

החל בשנת ת"ש, שבעל הגאולה הגיע לכאן, ואח"כ במשך העשר שנים (עד תש"י) שעבד עבודתו, וגם אח"כ – באופן דפעולה נמשכת והולך ומתפשט באופן דמוסיף והולך ואור, ע"י תלמידיו ושלוחיו, בפרט שכבר אוחזים בשנת הארבעים מאז תש"י, ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינייכם לראות ואזנייכם לשמוע", וקאי איניש אדעתא דרבי<sup>7</sup>, והולך ומוסיף אור.

ב. [. . .] הלימוד מזה לכאו"א:

אע"פ שהעבודה בחצי כדור התחתון היא למעשה חידושו של בעל הגאולה לגבי הנשיאים שלפניו, הרי הוא מוסר זה לכל אנשי הדור לעשות העבודה. כי ביחד עם זה שנשיא הדור הוא מרומם ונעלה מאנשי הדור, הרי הוא נמצא "בתוך מטותם", בתוך כל אחד ואחד, וזה נמשך לכאו"א בעבודתו כאשר "ויקחו איש מטהו", בהעבודה פרטית של כל יהודי.

מזה מובן, שכאו"א בדור זה מקבל את הכח של נשיא הדור כ"ק מו"ח אדמו"ר לעשות את עבודת הפצת היהדות והפצת המעינות חוצה באופן הכי חזק ונרחב (מטה ומקל\*) (כפי שזה נפעל בחצי כדור התחתון), עד שזה פועל בכל העולם כולו (גם בחצי כדור העליון).

ג. [. . .] ויהי רצון, שההוספה הנ"ל ב"מעשינו ועבודתנו", נוסף על כל הענינים שפעלו רבותינו נשיאינו במשך הדורות בחצי כדור העליון, ועאכו"כ ההוספה בזה ע"י נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר בחצי כדור התחתון

(6) אפילו דרגת אנוש (ראה לקו"ת שה"ש כה, א. ובכ"מ).

(7) תבוא כט, ג. ע"ז ה, ריש ע"ב.

(\* נתי' לפני' בהשיחה (התוועודיות שם ס"ט ע' 412 ואילך).

חלק וראשית – בחשיבות ובגודל – של הפרנסה. ועל ידי כך מנוצלים המאכל והפרנסה – בכלל, כפי הצורך, לבריאות ולברכה<sup>5</sup>, וכל הפרנסה תוקדש לדברים טובים ובריאים, ולא חלילה לרופאים, רפואות ועיני עגמת נפש.

ג. **טהרת המשפחה**, באמצעות מצות נדה, טהרה וטבילה, שניתנה לאשת ישראל, מכניסה היא טהרה וקדושה בחיי המשפחה. על ידי מצוה זו זוכים לבנים טובים ובריאים<sup>6</sup> שלימים בגוף ושלימים בנשמה, בנים ההולכים בדרך התורה והמצוות, והגורמים נחת אמיתי וחדוה להוריהם, ע"י כך שממלאה האשה את תפקידה, תפקיד האם היהודית לדאוג לחינוך יהודי אמיתי וטהור של הילדים, בנים ובנות, חינוך כשר על טהרת הקודש, ושכל המשפחה תהי' טהורה וקדושה.

## נשי ובנות חב"ד ונשי ישראל בכלל - בידכן הדבר!

ג. נשי ובנות חב"ד, ונשי ישראל בכלל:

באה עלינו שנה חדשה. זכרו התפקיד והאחריות הגדולה והנעימה הרובצת עליכן, להנהיגת הבית.

**בידכן** הדבר, שיהא הבית, בית יהודי, בית חם, בית מואר.

**בידכן** להביא ברכה אל הבית, יהא לכן ולכל בני ביתכן שנת בריאות, שמחה ואושר, בגשמיית וברוחנית.

(משיחת מוצאי שבת בראשית ה'תשי"ד, לנשי ובנות חב"ד - מונה, תרגום מאידית)

(5) יחזקאל מד, ה. אשתו נדה בניו לוקין כו' לעשר שנה כו' לעשרים שנה

(6) תנחומא ריש פרשת מצורע: שימש אדם עם וכו'. מסכת כלה: עז פנים כו'.



המדור מוקדש לע"נ האשה מרת **רבקה** בת הרה"ת ר' **צבי** ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב י"ה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני' הרה"ת ר' **שמואל** שי' והרה"ת ר' **יעקב** שי' **שפריצער**

# האחריות הגדולה והנעימה הרובצת על שכמן של נשי ובנות ישראל

א. בשעה זו, על נשי ישראל בכלל, ובפרט נשי ובנות חב"ד – שהוא הרי, ראשי תיבות: ח'כמה ב'ינה ד'עת – להתבונן באחריות הרובצת על שכמן בנוגע לבתיהן.

עליהן לדעת, שמוטל עליהן התפקיד להכניס חמימות, אור ושמחה – חמימות, אור ושמחה אמיתיים – בבתיהן.

שיהא הבית – בית יהודי אמיתי, שאז יהי' הוא בית חם ואור ושמח – תלוי הדבר במדה רבה ביותר, באשה, יותר מהבעל. הבעל עסוק, הרי, במרבית היום בעניני פרנסה, מחוץ לבית, והאשה היא **עקרת הבית**, בסיס הבית. התנהגות הבית וחינוך הילדים תלויים בראש ובראשונה באחריות האשה.

ב. תפקידו' אלו של האשה ואחריותה, באים לידי הדגשה וביטוי בשלשת המצוות שניתנו במיוחד לנשי ישראל:

- (א) הדלקת נרות בערב שבת וערב יום טוב,
- (ב) הפרשת חלה,
- (ג) טהרת המשפחה.

אחדים מהמזמים שבשלשת המצוות הם:

(א) **הדלקת הנר**, הדלקת נר שבת ונר יום טוב, והרי משבת ויו"ט<sup>1</sup> שואבים כוחות אף לימי החול, מביאה לשלום בית<sup>2</sup>, ומאירה את הבית, **גם בנשמיות, בנו מצוה**. הדבר מראה על תפקידה של האשה להכנסת שלום ואור של "נר מצוה ותורה אור" בבית, שאז שורה אור ה' במקום זה<sup>3</sup>.

(ב) **הפרשת חלה**, מראשית עריסותיכם תתנו להוי', זוהי תרומה קדושה המופרשת על ידי האדם מעיסתו ולחמו, המאכל העיקרי<sup>4</sup> של האדם, – ולפני ההשתמשות בו. מצות חלה, שהאשה זכתה בו, מראה על תפקידה להפריש, לצדקה בכלל ולעניני תורה ומצוות בפרט,

(1) זוהר חלק ב סג, ב. לקוטי תורה צח, ב. (2) שבת כג, ב. (3) תנחומא (הוצאת בובר) ריש פרשת נח. (4) ספר החינוך מצוה שפה.

– תביא כבר תומ"י ממש את הגאולה בפועל, בחדש הרביעי דשנת תשמ"ט, בחוץ לארץ בחצי כדור התחתון,

כי לאחר העילוי הנ"ל דחודש הרביעי והעבודה בחצי כדור התחתון – צריכים לדעת, שאין זה מגיע כלל להעיקר – גאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

אמנם, "פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא", וכמדובר לעיל (הפירוש הפנימי) שזה מרמז על כוונת קרח **למעליותא** (מעלת המקבל לע"ל) – בנוגע **לפשוט** בעוה"ז במעשה בפשטות – שע"פ תורה הוא **העיקר** צריך להיות עוד ביה"כ, ביהמ"ד, ישיבה, ת"ת וכו'.

ויתירה מזו: אפילו אחרי ריבוי העבודה בזמן הגלות כשכבר מגיעים בפועל בעוה"ז להעבודה בחצי כדור התחתון (מעלת המקבל), עם כל המעלות שבזה – הרי עדיין אין זה כמאן דבעי למהוי<sup>8</sup>;

אמנם ישנם כו"כ ענינים אשר הינם בדוגמת הגאולה – ענין הצדקה (אשר גואל החיית) את נפש העני), ענין התפלה<sup>9</sup>, ועוד כמה וכמה עניני תומ"צ, ועד שיכולים לטעון ("יפה נדרשת") שישנם ענינים אשר הינם נעלים יותר – כמאחז"ל<sup>10</sup> "יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא", עי"ז מגיעים בעצמות ומהות, תענוג הבורא (משא"כ עוה"ב הוא בעיקר גילוי תענוג נברא)<sup>11</sup>, ובפרט עי"י הפצת המעיינות חוצה בחצי כדור התחתון וכו' וכו' – על כך טוען כל יהודי, "נער ישראל

ואוהבהו"<sup>12</sup> (הבן חמש למקרא ששייך דוקא ללימוד הפשט) – דרשות הינן "יפה נדרשת", אבל זוהי "דרשה" (בתורה) גאולה רוחנית, אבל הוא הרי **מחכה לו בכל יום** שיבוא גאולה **כפשוטה**<sup>13</sup>. ה"נער ישראל" צועק: אנו רוצים את הגאולה **בפשטות**, בעולם העשי'!

לומדים בתורה אודות ענין הגאולה (ובפרט ברמב"ם סוף הל' מלכים), וכל העוסק בתורת כו' כאילו כו' –

צועק ה"נער ישראל": "עד מתי קץ הפלאות"<sup>14</sup> – אחכה בכל יום להגאולה כפשוטה, בפשטות ממש, באופן גלוי, מראה באצבעו ואומר זה – הנה הגאולה בפועל!

וכאשר ה"נער ישראל" מכריז "עד מתי" מתוך צעקה אמיתית – הרי כטבע האב ועאכו"כ אבינו שבשמים – שמקיים את בקשתו.

וכידוע הסיפור עם גדול בישראל, אשר אמר שבבואו למעלה (אחרי מאה ועשרים שנה) יעשה רעש (שהי' ראוי לכך) שהקב"ה יביא את הגאולה. אחרי הסתלקותו והגאולה עדיין לא באה – אמר גדול אחר, שנראה שנתנו לאותו גדול גילוי נעלה ביותר למעלה, אשר גרם לו "לשכוח" כביכול בנוגע להבטחתו;

[כ"כ אדמו"ר שליט"א אמר בחי"ד: היות שמשחך עדיין לא בא – כנראה שלמעלה מצאו עצה איך לפעול אצל אותו גדול לדחות זאת... יתכן שהעצה לזה היא, לעשות נדר על

(12) הושע יא, א.

(13) שהרי הגילוי דענוג נברא שיהי' לע"ל נוגע לשלימות המשכת העצמות – ראה לקו"ש ח"ה ע' 245.

(14) דניאל יב, ו.

(8) כתובות סז, א.

(9) נפש כל אחד מישראל יוצאת מהגלות והשבי' לפי שעה בחיי שעה זו תפלה כו' (אגה"ק ס"ד).

(10) אבות פ"ד מי"ז.

(11) ראה המשך וככה תרל"ז פי"ב ואילך.

# ג' תמוז ענינו לכתחילה אריבער

ענין זה שיהי הוי' אלוקינו עמנו כאשר ה' עם אבותינו, הוא ענין מלכתחילה אריבער, שהרי אינו מנסה (מלכתחילה ארונטער) ע"י כובד ראש, צדקה, הכנה וסיוע וכו', אלא שעובד עבודתו מלכתחילה אריבער ויודע שהענין הכי נעלה (באופן שאין למעלה הימנו) הם האבות כמאמר רז"ל אין קוראין אבות אלא לשלשה, ואעפ"כ מתחיל עבודתו בענין הכי נעלה (מלכתחילה אריבער) דיהי הוי' אלוקינו עמנו כאשר ה' עם אבותינו. ובפרט לפי הפירוש הנ"ל שזהו גם לשון הבטחה, הרי זה לכתחילה אריבער שלא בערך יותר [ולהעיר מהמובא לעיל שפסוק זה ה' התחלת שיחת נשיא דורנו בג' תמוז, שגם ענין ג' תמוז הוא מלכתחילה אריבער. כי בתחלה חשבו שהענין דג' תמוז הוא ענין הפכי, ירידה בהגלות, ואח"כ התברר שזה ה' אתחלתא דגאולה. דזה עצמו הוא ענין של לכתחילה אריבער].

(קטע ממאמר ד"ה יהי' הוי' אלוקינו עמנו גו', אור ל"ג תשרי ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)



## ישנה "עצה" פשוטה: יפעלו תיכף ומיד את ביאת משיח!

ויה"ר שינצלו את הניתנת-כח דג' תמוז באופן המתאים - להוסיף מתוך "שטורעם" בכל עניני העבודה דהפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה.

ולאלו ה"חוששים" שאם יעשו זאת בג' תמוז, לא ישר להם מה לעשות בימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז - הלואי תהי' זו הדאגה היחידה!

ואם "דאגה" זו אמנם מטרידה אותם - ישנה "עצה" פשוטה: יעסקו מתוך "שטורעם" בכל עניני הפצת היהדות והמעיינות, ועי"ז יפעלו תיכף ומיד את ביאת משיח צדקנו, ובפרט ע"פ פתגם בעל הגאולה שלא נותר לנו אלא "צופצון די קנעפלאך"... ובמילא, ישאלו שאלה זו - מה לעשות בימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז - אצל אליהו הנביא, ו"תשבי יתרץ קושיות ואבעיות"!...

(משיחת ש"פ קרח, ג' תמוז ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת מרת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק

נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש - אחר חצות היום - ו' טבת ה'תשס"ב

יה"ר שיקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

דעת רבים, אשר אז הרי הדין הוא<sup>15</sup> ש"אין לו התרה בלא דעתם". אפילו אם יפעלו אצל אחד או אחדים, הרי זה לא יעזור, משום שפסק הדין בתורת ה' הוא, שנדר על דעת רבים נשאר בקיומו. המסקנה מכל האמור לעיל - שתיכף ומיד ממש תבוא בפועל הגאולה האמיתית והשלימה, ע"י משיח צדקנו, וכל בני"ה הולכים,

(16) ראה מגילה כט, א.  
(17) תהלים עב, ז ובבעה"ט עה"פ.

(15) רמב"ם הל' שבועות פ"ו ה"ח, טושו"ע יו"ד סרכ"ח סכ"א.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק יה"ר שתיכף ומיד ממש יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו - לברכות עד בלי די



מדור "כת"ק - פרסום ראשון" מוקדש לעילוי נשמת ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איידלמן נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס - לסדר "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש" יה"ר שיקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוככם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

## הקשר דפרשת "חוקת" לזמן הגאולה

"חוקת" – הו"ע שלמעלה מטעם ודעת, ושייכותו להגאולה – ע"פ מארז"ל<sup>1</sup> "שלשה באין בהיסח הדעת... משיח מציאה"<sup>2</sup>, שהפירוש ד"היסח הדעת"<sup>3</sup>, הוא, "למעלה מבחי' הדעת"<sup>4</sup>, היינו, שהדעת בזמן הזה אינו בערך כלל להדעת שיתגלה בביאת משיח צדקנו, כשיקויים היעוד "מלאה הארץ דעה את ה"<sup>5</sup>, "כולם ידעו אותי"<sup>6</sup>.

ועד"ז בנוגע לזמן הגאולה שצ"ל באופן שלמעלה מטעם ודעת – דילוג על כל החשבונות שע"פ טעם ודעת, כמודגש בהגאולה דחג הפסח (שגם בו נאמר "זאת חוקת הפסח"<sup>7</sup>) שהקב"ה "דילג על הקץ"<sup>8</sup>, ומה גם שכבר היתה צריכה להיות הגאולה אפילו מצד החשבונות והקיצין שהרי לפני ריבוי שנים כבר "כלו כל הקיצין"<sup>9</sup>, ועד עכשיו כבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם "צחצוח הכפתורים"<sup>10</sup>, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו<sup>11</sup>.

ובפרט לאחר עבודתם של ישראל באופן של "חוקת", "בחוקותי תלכו"<sup>12</sup>, דקאי על העבודה דמסירת-נפש שלמעלה מטו"ד, כמודגש גם ב"מעשינו ועבודתינו", מעשה ועבודה דדורנו זה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר שהעבודה של דור זה היא באופן של **מסירת-נפש**.

[. ] ומכל זה מובן שייכותה של הגאולה לזמן זה – זמן מוכשר, טהור וקדוש להגאולה האמיתית והשלימה, כולל גם שמהפכים ומשנים השם דגלות לגאולה, ע"י המשכת האל"ף, אלופו של עולם, שאז נעשה מ"גולה" "גאולה"<sup>13</sup>.

והעיקר – שתבוא הגאולה תיכף ומיד ממש ובפועל ממש, ככל הפירושים ד"ממש", כולל גם מלשון מישוש בידים, בגשמיות ממש, ביש הנברא שמתאחד עם יש האמיתי<sup>14</sup>.

(משיחת ש"פ חוקת, ז' תמוז ה'תשנ"ג - בלתי מוגה)

# מהו הלימוד החיובי מקרח

"קרח פקה הי" (פרש"י פרשתנו טז, ז)

יהודי צריך ללמוד מקרח (כפי שקרח כתוב בתורה)<sup>1</sup> גם לימוד חיובי [נוסף להלימוד "ולא יהי' קרח ועדתו" (והתשובה שצריכים לעשות באם נכשלו בזה ח"ו)] – שהוא (היהודי) פיקח, מעם חכם ונבון, ועליו לדעת את מעלותיו, כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר<sup>2</sup> שכשם שצריכים לדעת את חסרונות העצמיים על-מנת לתקנם, כך צריכים לדעת מעלות העצמיים<sup>3</sup> בכדי לנצלם במילואם, צריך היהודי לדעת כי הוא פיקח והוא "עבד מלך מלך" (גם בגלות), ועליו להראות שמבלי הבט על כך שהוא נמצא בעולם שיכולים בו לעשות טעות, הוא מנצל את פקחותו בכדי לא ליכשל, ועוד ועיקר – הוא מנצל את פקחותו בכל הענינים הקשורים עם עבודת השי"ת בלימוד התורה וקיום המצוות וכו', עד באופן של "נדבה רוחו אותו לשרתו ולעבדו כו"<sup>4</sup>, עד שהוא מגיע ל"נתקדש קדש קדשים ויהי' ה' חלקו ונחלתו" – עי"ז שהוא מגלה בעצמו את בחי' הכהן גדול שבו (ע"י ביטול אמיתי).

כשם שזה בנוגע להעבודה של כל יחיד לעצמו, כך גם בנוגע להעבודה דכללות דדורנו זה – שצריכים לדעת את מעלת הדור (כנגס על גבי ענק)<sup>5</sup>, דור האחרון בגלות ודור הראשון של הגאולה [כמובן מכל הסימנים המובאים בגמרא, וכמו שבעל הגאולה העיד כבר (לפני שנים) שכבר סיימו הכל, ורק צריך להיות "עמדו הכן כולכם", לצחצח את הכפתורים האחרונים<sup>6</sup>], בכדי שינצלו את הכחות שישנם בכדי לסיים את אחרוני הפכים קטנים וה"שיריים" של העבודה, ועי"ז – להביא את הגאולה בפועל ממש.

מבין עניני ה"פקחות" של יהודי בעבודתו, נכלל גם – שהוא מנצל כל הזדמנות אפשרית להוסיף עוד בתורה ומצוות, הן בנוגע לעצמו והן בנוגע לעורר יהודים נוספים שמשביבו.

ובפרט שבעמדנו בסוף זמן הגלות, לאחר הריבוי גדול ועצום דמעשינו ועבודתינו במשך כל הדורות, הרי אין אתנו יודע עד מה – איזה מעשה טוב יהי' הענין המכריע שיביא את הגאולה [וכמו"כ בעבודת כל יהודי בפרט, באיזה ענין צ"ל אצלו ה"מצוה דהוה זהיר ב']

1) ובמכ"ש מתורת הבעש"ט שמכל דבר שרואה ושומע צ"ל לימוד בעבודת ה' (כתר שם טוב הוספות סקכ"ז ואילך).  
2) "היום יום" כ"ז חשוון. אגרות קודש אדמו"ר מהר"י"צ ח"ד ע' תסח. וש"כ.  
3) וי"ל מקור לזה בחז"ל – מדברי המשנה (אבות פ"ג מ"ד): חיבה יתירה נודעת לו (נוסף להחיבה בעצם המעלה שנברא בצלם וכו'). ולהעיר מאבות רפ"ד (הפרק דשבת זה): "איזהו חכם כו' איזהו גבור כו' איזהו עשיר כו' איזהו מוכבד כו'", שע"י קיום התנאים במשנה (חכם – הלומד מכל אדם וכיו"ב), נתגלה אצלו מעלתו.  
4) ראה שבלי הלקט בראש הספר (בשם רבי ישעי' מטראנין) הקדמת החוות דעת לפירושו לשו"ע יו"ד. המשך תרס"ו ע' ת. ובכ"מ.  
5) ולהעיר שענין הכפתורים הוא א) לחבר צד הימין והשמאל של הבגד, ב) כמנהג בניי – והימין על השמאל – המרמז על שלימות העבודה – הן בקו הימין והן בקו השמאל, ובאופן שהשמאל בטל לימין, כנ"ל סעיף ח [התועודות' תשמ"ט ח"ג ע' 378-9].

1) סנהדרין צו, א.  
2) ולהעיר ממש"נ (תהלים פט, כא) "מצאתי דוד עבדי" – שביאת דוד מלכא משיחא היא באופן של **מציאה**.  
3) שבדאי אינו כפשוטו, שהרי "אחכה לו בכל יום שיבוא", ומבקשים ג"פ ביום "ותחזינה עינינו בשובך לציון", ובימות החול מבקשים גם "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" – תפלה ובקשה, שהיא גם מלשון הבטחה.  
4) אנה"ק ס"ד.  
5) ישעי' יא, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים בסופן.  
6) ירמ' לא, לג.  
7) בא יב, מג.

8) ראה פס"ד פ' החודש ז'. ועוד.  
9) סנהדרין צז, ב.  
10) להעיר, שענינם של "כפתורים" הוא לחבר שני צדדי הבגד באופן שצד הימין **גובר** על צד השמאל, ועי"ז נעשה גם הבירור דצד השמאל – ע"ד ובדוגמת הבירור ד"כלאים" שהם מצוה (בציצית וב) בגדי כהונה, בבית המקדש.  
11) שיחת שמח"ת תרפ"ט.  
12) ר"פ בחוקותי.  
13) ראה ויק"ר ספ"ב. ל"ק"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.  
14) ראה ביאורה"ז לאדהאמ"צ בשלח מג, ג. ועוד.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' **יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי'** – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג י"ה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

טפ"ו<sup>6</sup>. וכידוע גם דברי הבעש"ט<sup>7</sup>, שנשמה יורדת למטה לשבעים או שמונים שנה בכדי לפעול ענין אחד, וכיון שאין אתנו יודע עד מה [ה] – לכן צריכים לחטוף ולנסות כל הזדמנות ואפשרויות להוספה בעניני תומ"צ<sup>8</sup>.

שזהו א' מהטעמים על ההצעה<sup>9</sup>, שכל יהודי ישתדל לקבוע שיעורי תורה חדשים ברבים, ושכל אחד יהי' בעצמו "מגיד שיעור" – הן אנשים (עם אנשים), נשים (עם נשים) וטף (עם ילדים אחרים).

(משיחת ש"פ קורח, אדר"ח תמוז ה'תש"נ - מוגה, תרגום מאידית)

(6) ראה שבת קיח, ב.  
 (7) "היום יום" ה' אייר. אגרות קודש אדמו"ר מהורי"צ ח"ג ע' קעד. ע' רפח. ועוד.  
 (8) וע"ד הביאור בדברי הגמרא "חש בראשו יעסוק בתורה כו", והרי לפעמים על-ידי העסק בתורה לא בטל המיחוש בגלוי? אלא, נאמר "זאת התורה אדם",  
 (9) בשיחת ש"פ נשא ובהתוועדויות שלאח"ז.



## את הנשיא אפשר "לתפוס" רק בקבלת עול

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. על הפסוק<sup>1</sup> "וישלח ישראל מלאכים גו" אומר רש"י "כי הנשיא הוא הכל".

הענין ד"הנשיא הוא הכל" (שדובר באריכות בתחילת השיחה<sup>2</sup>), הוא גם בנוגע לנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, אשר "שמו אשר יקראו לו" בלשון-הקודש הוא – "נשיא".

וכך קוראים לו כולם, אפילו אלו שעדיין אינם מתנהגים לפי הוראותיו<sup>3</sup>, ופיהם מעיד עליהם.

ולכן יש לקיים את כל הוראותיו – שהרי הוא הנשיא ו"הנשיא הוא הכל".

ב. במילא, גם כאשר ישנם שאלות על הנשיא ועל דבריו, יש לידע שכאשר מדברים על שאלות ונשיא – אין פלא כלל שיש שאלות, מאחר ו"הנשיא הוא הכל", וישנו כלל בספרי החקירה<sup>4</sup> ש"הכל" הוא גדול מה"חלק".

[באם יאמרו ל"עמא דבר" ש"הכל" זה יותר מ"חלק", הרי יסתכל על הדובר כעל אדם לא

(1) פרשתנו כא, כא.  
 (2) סעיפים מא; נה ואילך ("שיחות קודש" תשמ"א ח"ד  
 ע' 33, 45 ואילך). וראה בכ"ז גם בלקו"ש ח"ג ע' 131  
 חיותו.  
 (3) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1062 (בנוגע ל"לולב"), ושם ע'  
 1064 – ההוראה מזה, שגם יהודי כזה מרגיש שזהו  
 חיותו.  
 (4) ראה שער כוונת הפרקים (לר' חריזי) למו"נ ח"א  
 פט"ו.

נורמלי, משום שבא לומר לו דבר הכי פשוט; אבל לחכמת החקירה יש טבע ותכונה לעשות מדברים הכי פשוטים סגנון ונוסח של כלל ולומר שהם מושכלות ראשונות... ובמילא עושים גם מזה כלל – ש"הכל" גדול מה"חלק"]

וכיון ש(היחיד) הוא רק חלק (מהנשיא) – אין פלא כלל שאינו מבין את הנשיא שהוא "הכל"!

איך יכול "חלק" להבין "הכל"?

הפלא הוא שה"חלק" מבין משהו מ"הכל", שהרי "כשאתה תופס במקצת (או בחלק, כשתי הגרסאות בזה) מן העצם אתה תופס בכולו"<sup>5</sup>, כלומר, שחלק מהעצם הוא בדיוק כמו העצם עצמו – וא"כ היתכן שהוא יבין בו (גם בחלק) משהו!

ג. ועל-דרך ה"נשיא" שלמעלה – מלך מלכי המלכים הקב"ה:

אי אפשר ("ס'איז ניט שייך") להבין ולהשיג משהו מחכמתו ורצונו של הקב"ה, מאחר ו"חכמתו ורצונו של הקב"ה והקב"ה בכבודו ובעצמו כולא חד"<sup>6</sup>, ובמילא אין פלא כלל כשלא מבינים את "חכמתו ורצונו של הקב"ה".

הפלא הוא, כאשר כן מבינים משהו בתורה ומצוות ("חכמתו ורצונו של הקב"ה").

וכמבואר עה"פ<sup>7</sup> "זאת חוקת התורה", שכל התורה והמצוות הם בבחי' "חוקה"<sup>8</sup>, למעלה מהבנה והשגה, ואפילו כשמבינים משהו הרי זה רק חלק ומקצת מכל הענין.

ד. [ . ] ועד"ז גם בנוגע לעניננו:

נשיא דורנו "הוא הכל", ולכן לא שייך ששיגו אותו בהבנה והשגה; אפשר להבין "חלק" ממנו בלבד, אבל כיון ש"הוא הכל" מבינים רק את החיצוניות ממנו.

וההוראה מזה:

כיון שלא שייך להבין את "הנשיא הוא הכל", לכן יש "לתפוס" אותו בקבלת-עול דוקא, עם רעותא-דליבא.

ובפשטות: מה שנשיא דורנו ציוה לעשות – יש לעשות, אפילו אם לא מבינים זאת ע"פ שכל, הבנה והשגה, ודוקא עי"ז תופסים את "הנשיא הוא הכל", כנ"ל.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ חוקת ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

(5) כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סי' קטז. ובהערה (7) ריש פרשתנו.

122 שם. וש"נ. (8) ראה ד"ה הוי' לי בעוזרי תרפ"ז פ"ג (סה"מ תרפ"ז ע' 130).

(6) תניא פ"ד (ח, א). (ג). וראה לקו"ש ח"ח ע' 130.

